

Μετάφραση
Χαρά Γιαννακοπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Λέξεις
του
Πονάβε

ΛΕΞΕΙΣ ΠΟΥ ΠΟΝΑΝΕ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Sticks & Stones*

Συγγραφέας: Abby Cooper

Μετάφραση: Χαρά Γιαννακοπούλου

Επιμέλεια-Διόρθωση: Γιάννης Βογιατζής

© 2016 by Abby Cooper

© 2017, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2017

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-650-4

ABBY COOPER

Λέξεις
που
πονάνε

Μετάφραση Χαρά Γιαννακοπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

1

ΛΕΞΕΙΣ

Κάποιοι άνθρωποι δεν πιστεύουν πως ακόμα και μια λέξη μόνο μπορεί να κάνει μεγάλη διαφορά.

Κάνουν λάθος.

Εντάξει, μερικές λέξεις έχουν ανάγκη να βρίσκονται μαζί με άλλες λέξεις για να βγάλουν νόημα. Χρειάζονται η μία την άλλη μέσα σε ένα βιβλίο, σε ένα τραγούδι ή σε ένα μήνυμα, διαφορετικά μένεις να τις κοιτάζεις με σουφρωμένη μύτη και να σκέφτεσαι: *E;;; Τι λέει πάλι εδώ;*

Όμως μερικές λέξεις δεν έχουν ανάγκη από άλλες. Τα λένε όλα, μα όλα, από μόνες τους.

Και αυτό εγώ το ξέρω πολύ καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον.

Όπως όταν αρχίσαμε να συζητάμε για τη φετινή σχολική χρονιά μου στο γυμνάσιο. Η μαμά είπε πως θα ήταν διαφορετικά. Ο Δρ Πατέλ είπε πως θα ήταν μια πρόκληση. Ο μπαμπάς είπε πως όλα θα πήγαιναν φίνα.

Ο καθένας τους χρειάστηκε μία μόνο λέξη για να συνοψί-

σει μια ολόκληρη σχολική χρονιά... και μέχρι στιγμής είχαν δίκιο.

Ήταν όμως και μια λέξη που κανείς τους δεν χρησιμοποίησε: *μυστηριώδης*.

Και εκείνη τη στιγμή, η λέξη *μυστηριώδης* ήταν η πιο σημαντική απ' όλες.

Έβαλα το χέρι στην τσέπη και ψαχούλεψα λίγο μέχρι που ξαναβρήκα το διπλωμένο μπλε χαρτάκι. Μπορεί να ήταν γράμμα από κάποιο μυστικό θαυμαστή ή ένα κουπόνι δώρου από το Σουπ Πάλας, ή αλλιώς το Καλύτερο Φαγάδικο του Κόσμου.

Αλλά μπορεί και να μην ήταν τίποτα.

Κι όμως κάτι ήταν. Δεν μπορεί. Αφού είχε γραμμένο επάνω το όνομά μου και ήταν κολλημένο στο ντουλάπι μου, στον διάδρομο του σχολείου. Ψοφούσα να το ανοίξω, αλλά ακόμα κι αν έβρισκα έναν τρόπο να το διαβάσω κρυφά, η κυρία Σίγκαφισ θα με έβλεπε, θα μου το έπαιρνε, θα το διάβαζε μπροστά σε όλους ή απλώς θα το έσκιζε. Και όλα αυτά, αν ήταν στις καλές της.

Κοίταξα γύρω μου και συλλογίστηκα τις λέξεις.

Διαφορετικά.

Πρόκληση.

Φίνα.

Μυστηριώδης.

Απλές λέξεις ήταν, κι όμως θα μου άλλαζαν όλη τη ζωή.

Ή μάλλον, μου την είχαν ήδη αλλάξει.

2

ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Αν υπήρχε ένας άνθρωπος που μπορούσε να με κάνει να ξεχάσω τις λέξεις και τα μυστηριώδη σημειώματα για ένα δευτερόλεπτο, αυτός ήταν ο Λίαμ. Ο χαζός, πανέμορφος, απαίσιος και υπέροχος Λίαμ. Μπορεί να ήμουν λίγο μπερδεμένη ως προς το πώς ένιωθα για εκείνον, αλλά μια ματιά μόνο να έριχνα στα καφεπράσινα μάτια του την ώρα που έμπαινε στην τάξη, και αμέσως ξεχνούσα τα πάντα. Επίσης, έκανε την καρδιά μου να βροντάει σαν τρελή, κάτι που καθόλου δεν μου άρεσε. Έπρεπε σώνει και καλά να νιώθω έτσι *κάθε φορά* που τον έβλεπα; Έχωσα το πρόσωπό μου μέσα στο ροζ πουά φουλάρι μου για να μη δει κανείς πόσο κοκκίνιζα κάθε που η καρδιά μου βροντούσε έτσι. Με τίποτα δεν ήθελα να με βλέπουν έτσι στο σχολείο.

Όπως και τις προηγούμενες μέρες, έτσι και τώρα, έβαλα τα δυνατά μου να σκεφτώ κάτι που να μην προκαλεί τέτοιο βροντοκόπημα. *Το μποτιλιάρισμα στο Σικάγο την ώρα που πηγαίνουμε στο ιατρείο του Δρ Πατέλ. Το ίδιο το ιατρείο του*

Δρ Πατέλ. Αυτή εδώ η αίθουσα. Βαριέμαι βαριέμαι βαριέμαι. Τέλεια.

Αλλά μετά, η Τζεγκ μου έριξε μια πλάγια ματιά από τη θέση της δίπλα μου κι ο Λιάμ άρχισε να φλυαρεί με την Ψηλομούτα Έιμι και η καρδιά μου άρχισε πάλι να βροντάει τρελά, αν και τώρα όχι με ενθουσιασμό. Περισσότερο με κάτι του τύπου *Φτου, καθόλου, μα καθόλου, δεν μ' αρέσει αυτό που συμβαίνει τώρα.*

Ανταπέδωσα το βλέμμα στην Τζεγκ. «Πίκρα, έτσι;» της ψιθύρισα.

«Ισχύει», είπε.

«Σιωπή!» κοπάνησε την έδρα με ένα χάρακα η κυρία Σίγκαφισ.

Συνήθως μου έκοβε τα ήπατα, αλλά αυτή τη στιγμή την έβλεπα σαν λυτρωτή. Όποιος κατάφερνε να κάνει την Ψηλομούτα Έιμι και τον Λιάμ να το βουλώσουν γινόταν αυτομάτως θεός στα μάτια μου, ακόμα κι αν αυτός ο θεός φορούσε ρούχα όλο πιέτες και δαντέλες και ήταν μονίμως μες στην ξινίλα.

«Παιδιά, μένουν δέκα λεπτά για να χτυπήσει το κουδούνι. Θέλω να βγάλετε την εργασία που αρχίσαμε χτες και να τη συνεχίσετε», είπε.

Πήρα το μολύβι μου κι έβαλα τα δυνατά μου να συγκεντρωθώ στο χαρτί μπροστά μου, αλλά δεν ήταν ούτε τόσο μπλε ούτε τόσο μυστηριώδες όσο το χαρτί που ήθελα να κοιτάζω. Και ήταν επίσης πολύ λιγότερο καφεπράσινο από τα εκπληκτικά/σατανικά μάτια του Λιάμ που σίγουρα ήθελα να κοιτάζω, αλλά ήξερα πως δεν έπρεπε.

Γράφε, είπα στον εαυτό μου. Σκάσε και γράφε, να τελειώνουμε.

Κι έτσι το 'ριξα στο γράψιμο.

Αγαπητέ Μελλοντικέ Εαυτέ μου,

Βρισκόμαστε στην πρώτη Πέμπτη της πρώτης τάξης του γυμνασίου και αυτή την ώρα κάνουμε Γλώσσα κι εγώ προσπαθώ να γράψω το γράμμα, αλλά δεν μπορώ να σταματήσω να εκέφτομαι το διπλωμένο χαρτάκι. Μακάρι να το είχα προσέξει νωρίτερα και να είχα χρόνο να το ανοίξω πριν αρχίσει το μάθημα, γιατί πλέον δεν μπορώ να κάνω τίποτα και νομίζω πως θα εκραγώ άμα δεν μάθω σύντομα τι γράφει. Αλλά όχι, πρέπει να κάνω υπομονή, να περιμένω. Και θα περιμένω. (Ή τουλάχιστον θαβάλω τα δυνατά μου να περιμένω. Κάτι είναι κι αυτό, έτσι;)

Υποτίθεται πως ε' αυτό το γράμμα πρέπει να γράψω τους στόχους μου για τη φετινή χρονιά και νομίζω πως η κυρία Σίγκαφρις εννοεί στόχους που έχουν να κάνουν με το μάθημά της - όπως ότι θα διαβάσω πέντε χιλιάδες βιβλία και θα προσέχω στην τάξη και θα χρησιμοποιώ σωστά τα κόμματα και τέτοια.

Ναι, εντάξει, κι αυτά με νοιάζουν - τα βιβλία, η προσοχή, τα κόμματα -, αλλά δεν είναι τα μόνα. Ίδου λοιπόν οι αληθινοί μου στόχοι:

1. Να σταματήσω να εκέφτομαι το διπλωμένο χαρτάκι μέχρι να το ανοίξω μετά το μάθημα.
2. Να κόψω τη μανία με τον Λίαμ, γιατί με έχει ξεπεράσει.
3. Ν' αρχίσω όμως να εκέφτομαι αγόρια σαν τον Καλούλη Άντι που δείχνουν να τους αρέσω.
4. Να σταματήσω να εκέφτομαι το διπλωμένο μπλε χαρτάκι μέχρι να έρθει η ώρα να το ανοίξω. (Αλλά στ' αλήθεια αυτή τη φορά, γιατί την πρώτη φορά που το είπα στον εαυτό μου, δεν σταμάτησα. Σταματάς επιτέλους, εαυτέ μου;)

Επίσης, Μελλοντικέ Εαυτέ, ψοφάω να μάθω το εξής: Είναι ακόμα κολλητή σου η Τζεγκι; Σου μίλησε τώρα τελευταία ο μπαμπάς για πράγματα που έχουν πραγματική σημασία; Βρήκε θεραπεία ο Δρ Πατέλι; Πέρασες την τάξη; Το καλό που σου δέλω. Δεν έχουμε καμιά όρεξη να είμαστε εδώ για δυο συνεχόμενες χρονιές. Χωρίς να δέλω να σε πιέσω, έτσι;

Από τον Εαυτό του Σεπτέμβρη

Υ.Γ.: Λοιπόν... Τιμiiii είπαμε πως έγραφε τελικά το μπλε χαρτάκι;iii

Το κουδούνι χτύπησε πάνω που είχα τελειώσει το γράμμα. Χωρίς να χάσω δευτερόλεπτο, έχωσα το τετράδιο στην τσάντα μου, πετάχτηκα απ' την καρέκλα μου, προσπέρασα τον Λίαμ και τα εκπληκτικά/σατανικά μάτια του και έτρεξα στον διάδρομο.

Επιτέλους, κατάφερα να τη βγάλω καθαρή στο μάθημα και τώρα είχε έρθει επιτέλους, *επιτέλους*, η ώρα. Ένιωθα σαν να περίμενα απ' την ώρα που γεννήθηκα, δώδεκα ολόκληρα χρόνια – και όχι μόνο σαράντα πέντε λεπτά που ήταν και ο συνολικός χρόνος αναμονής από τη στιγμή που ξεκόλλησα το χαρτί απ' το ντουλάπι μου και αμέσως χτύπησε το κουδούνι που μου θύμιζε πως θα αργούσα στην τάξη.

Πήρα μια πελώρια ανάσα, έβαλα το χέρι στην τσέπη μου, πήρα το γαλάζιο χαρτάκι και το άνοιξα.

Ω, θεοί των ψηλοτάκουνων!

Η ζωή της Ελίζ είναι γεμάτη λέξεις. Λέξεις χαρούμενες και λέξεις που πονάνε πραγματικά. Νέα σχολική χρονιά, νέο σχολείο, μια κολλητή που είχε επιλέξει άλλες φίλες κι ένα αγόρι που την άφησε. Τα πράγματα άλλαζαν και μάλιστα προς το χειρότερο. Μέχρι που μια μέρα η Ελίζ λαμβάνει ένα σημείωμα: «Ξέρω ποια είσαι και ξέρω τι περνάς. Θέλω να σε βοηθήσω». Στην προσπάθεια να λύσει το μυστήριο, η Ελίζ θα βρει νέους τρόπους να αποδέχεται τον εαυτό της και να βγει δυνατή.

ISBN 978-960-569-650-4

9 789605 169650 4

Κωδ. μηχ/σης 13.067

www.epbooks.gr